

Arrest

nr. 309 339 van 5 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in 1966.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 juli 2017. Op 27 juli 2017 dient verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 mei 2018 wordt de verzoekende partij voor de eerste maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op 7 juni 2018 wordt zij een tweede maal gehoord op het CGVS.

Op 19 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*". Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 26 oktober 2018 dient verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 24 januari 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). In een arrest met nummer X van 19 september 2019 verwerpt de Raad het beroep.

Op 13 januari 2020 dient verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 21 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 15 september 2020 dient verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 24 november 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Verzoekende partij stelt tegen deze beslissing geen beroep in.

Op 14 oktober 2022 dient verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 10 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Latakia. U vluchtte uit Syrië omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw land en vertrok in februari 2013 naar Libanon. Via Noord-Afrika reisde u naar Spanje waar u op 28 oktober 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Spaanse asielinstanties. Op 6 september 2016 werd u daar de vluchtelingenstatus toegekend. Ook uw echtgenote [Z.A.] (O.V. [...]) en twee kinderen [A.A.] (O.V. [...]) en [M.A.] (O.V. [...]) kregen internationale bescherming in Spanje. U reisde reeds voor de toekenning van deze beschermingsstatus door naar België, waar u op 27 juli 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ook uw echtgenote, uw dochter [M.] en zoon [A.] verzochten die dag een eerste keer om internationale bescherming. Ter staving van uw eerste verzoek legde u een paspoort, een identiteitskaart, een familieboekje en een uitreisticket mee.

Op 19 juni 2018 werd uw verzoek door het Commissariaat-generaal (CGVS) niet-ontvankelijk verklaard aangezien u reeds internationale bescherming verkreeg in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Spanje. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. In hoofde van uw echtgenote, uw zoon en dochter werd eveneens beslist tot de niet-ontvankelijkheid gezien ook zij reeds internationale bescherming verkregen in Spanje.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 26 oktober 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. U verklaarde in het kader van dit verzoek niet over nieuwe elementen te beschikken. Voorts haalde u aan dat de situatie in Syrië nog steeds onleefbaar is. U verklaarde dat uw hele familie in België leeft en stelde door Spanje te hebben gereisd zonder daar een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Tot slot verwees u naar het huwelijk van uw ondertussen meerderjarige dochter [S.A.] (O.V. [...]) en gaf u aan dat zij recent in het ziekenhuis bevallen was. Uw echtgenote, dochter [M.] en zoon [A.] diende die dag eveneens een tweede verzoek in.

Op 24 januari 2019 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk daar u geen nieuwe elementen aanhaalde die een ander licht konden werpen op de eerder genomen beslissing. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het kader van uw beroepsprocedure stelde u dat de Belgische staat u belet om terug te keren naar het land waar u internationale bescherming geniet aangezien de betrokken instanties zouden weigeren om uw (identiteits-)documenten terug te geven. Op 19 september 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) uw beroep daar u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Voorts was de RvV van oordeel dat u niet in concreto had aangetoond dat de Belgische autoriteiten uw terugkeer naar Spanje zouden hebben verhinderd. Tot slot bleek uit uw administratief dossier dat u uw (identiteits-)documenten wel degelijk had teruggekregen (zie arrest RvV nr. 226 328). Ook in hoofde van uw echtgenote, zoon [A.] en dochter [M.] werd beslist tot de nietontvankelijkheid van hun tweede verzoek en deze beslissingen werden eveneens bevestigd door de RvV.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 13 januari 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Ook uw echtgenote en dochter [M.] verzochten die dag een derde keer om internationale bescherming. In het kader van onderhavig verzoek verwijst u opnieuw naar de actuele situatie in Syrië. Vervolgens haalde u aan dat u niet naar Spanje te willen terugkeren aangezien er daar, in tegenstelling tot in België, geen andere zigeuners woonachtig zijn. U wenst in contact te kunnen staan met andere zigeuners wat in Spanje onmogelijk zal zijn. Voorts haalde u aan nooit de intentie te hebben gehad om internationale bescherming te vragen in Spanje. Tot slot stelde u uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn die het u onmogelijk maken om terug te kunnen keren naar Spanje. Zo stelde u dat de Spaanse bevolking bestaat uit goede mensen en u ‘an sich’ niets tegen hen heeft. U legt geen documenten neer ter staving van uw huidig verzoek.

Op 21 februari 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk omdat u zich baseerde op motieven die u reeds eerder had uiteengezet, eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenote en uw dochter [M.]. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U blijft in België en dient op 15 september 2020 een vierde verzoek in, net zoals uw echtgenote. Uw dochter [M.] dient op 2 oktober 2020 haar vierde verzoek in. U baseert zich op dezelfde motieven als in uw eerdere aanvragen, nl dat iedereen die u kent in België verblijft en 60% van de Syriërs die hier verblijven Domari zijn. U wil bij de gemeenschap blijven. U koestert op zich geen vrees bij een terugkeer naar Spanje doch het is voor u onmogelijk om daar te leven. U legt geen nieuwe documenten neer ter staving van uw actuele verzoek.

Op 24 november 2020 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat u zich andermaal baseerde op motieven die u al eerder had opgeworpen, eenzelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw echtgenote en dochter. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U blijft in België en dient op 14 oktober 2022 een vijfde verzoek in en geeft aan niet over nieuwe elementen te beschikken. U stelt een zieke zoon van 25 jaar te hebben die een zware maaginfectie heeft en die u niet alleen kan laten, anders was u al naar een ander land vertrokken. U legt geen bijkomende stukken neer in kader van uw actueel verzoek. Uw echtgenote diende op 17 november 2021 haar vijfde verzoek in, uw dochter deed dit al op 4 november 2021.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet; u geeft immers aan geen nieuwe elementen te hebben (Verklaring Volgend Verzoek, dd.23.12.2022 punt 17).

Dient in dit verband te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid daar u reeds in een lidstaat van de Europese Unie, i.c. Spanje, internationale bescherming had verkregen. Bovendien was u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in Spanje een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren of dat u er een reëel risico liep op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De motieven aangehaald in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming lagen volledig in het verlengde van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Het CGVS nam in het kader van uw tweede verzoek vervolgens een niet-ontvankelijkheidsbeslissing aangezien u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die een ander licht konden werpen op de eerder genomen beslissing. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV en geniet bijgevolg kracht van gewijsde.

In kader van uw derde verzoek verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk omdat u zich baseerde op de reeds eerder door u aangehaalde motieven, u ging hiertegen niet in beroep.

In kader van uw vierde verzoek nam het CGVS andermaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid daar u zich ook nu weer baseerde op reeds eerder door u aangehaalde motieven; u diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere herhaling van deze zelfde motieven geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS. Wat betreft uw verklaring dat uw zoon hier lijdt aan een

maaginfectie en u hem niet alleen kan laten, dient aangestipt dat dit een louter persoonlijk motief betreft, niets meer en niets minder.

Volledigheidshalve herhaalt het CGVS dat in het kader van uw voorgaande verzoeken om internationale bescherming het CGVS van oordeel was dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Spanje. Uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet zijn gegarandeerd. Uw levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het mag duidelijk zijn dat, in het licht van de bevindingen die werden gedaan in het kader van uw voorgaande verzoeken om internationale bescherming, het louter herhalen van uw eerdere verklaringen, en zoals al werd opgemerkt, geenszins kan volstaan om de eerdere appreciatie om te vormen. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat in hoofde van uw echtgenote en dochter, in kader van hun vijfde verzoek, een gelijkaardige beslissing werd genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift de manifeste appreciatiefout en schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 7 het Handvest van de Grondrechten van de Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht*”.

2.2. Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij in de bestreden beslissing uiteenzet dat zij op 28 oktober 2016 in Spanje toekwam en er op 6 september internationale bescherming verkreeg, wat uiteraard niet mogelijk is. Vervolgens kwam verzoekende partij conform de feiten zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, nog voor de toekenning van de internationale bescherming in Spanje, naar België waardoor zij nooit in het bezit geweest kan zijn van een Spaanse verblijfstitel. In het kader hiervan verwijst zij naar voorgaande rechtspraak van de Raad waarin beslist werd dat verwerende partij niet kon aantonen dat de verzoekende partij wiens verblijfstitel in Griekenland vervallen was bij een terugkeer niet zou terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij heeft in voorliggend geval geen rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij niet over een Spaanse verblijfstitel beschikt, noch met haar persoonlijke situatie en de algemene situatie in Spanje. Zij is dan ook van mening dat er wel nieuwe elementen voorliggen die de kans op toekenning van internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Zij benadrukt nogmaals dat zij niet over een verblijfskaart beschikt in Spanje en aldus niet van enige bescherming zou genieten bij een terugkeer. Bovendien dient nagegaan te worden of zij bij een terugkeer blootgesteld zou worden aan vervolgingen of ernstige schendingen van mensenrechten. Volledigheidshalve

wijst verzoekende partij erop dat de geldigheid van een verblijfskaart in Spanje vijf jaar bedraagt en dat deze termijn verstreken is. Zij wijst erop dat er een einde gesteld kan worden aan de internationale bescherming van Spanje wanneer een statushouder naar een ander land is vertrokken met overdracht van verantwoordelijkheid. Bovendien is het feit dat zij bescherming heeft gekregen in Spanje een aanwijzing dat zij in België ook aanspraak kan maken op de bescherming onder artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd heeft waarom er geen sprake is van nieuwe elementen zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Zij haalt aan dat zij in Spanje geen netwerk heeft, terwijl zij in België meerdere familieleden heeft waaronder haar zussen die haar onderhouden, een zoon die ziek is en een dochter die hier een gezin heeft. Zij zal in Spanje geen beroep kunnen doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten. Vervolgens verwijst zij naar algemene informatie met betrekking tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt en racisme in Spanje. Zij concludeert dat verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft.

2.3. Verzoekende partij gaat vervolgens nog in op de elementen die de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming ten aanzien van Syrië verantwoorden. Zij stelt dat terugkeerders in Syrië worden geïnterviewd en verwijst naar de algemene situatie in Syrië die nog steeds gekenmerkt wordt door blindelings geweld. Zij verwijst in het kader hiervan naar verschillende rapporten en naar internationale rechtspraak.

2.4. Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoekende partij onder andere naar de volgende rapporten waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- AIDA, “*Country report Spain. Update 2021*”, april 2022;
- Amnesty International, “*Syria: Former refugees tortured, raped, disappeared after returning home*”, 7 september 2021;
- HRW, Report 2022;
- EUAA, “*12 years on, civilians still exposed to armed conflicts and targeted attacks in Syria*”, 28 september 2022;
- EUAA, “*Country of Origin Information: Syria – security situation september 2022*”, 28 september 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 16 april 2024 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt:

- AIDA, “*Country Report: Spain. Update 2022*”, 22 mei 2023.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de *Procedurerichtlijn*). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Samenwerkingsplicht

Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

4.3. Beoordeling

4.3.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of

feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij dat zij Syrië ontvluchtte omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land. Zij reisde naar Spanje waar haar op 6 september 2016 de vluchtelingenstatus toegekend werd. Zij reisde al voor de toekenning van deze beschermingsstatus door naar België. Ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming legde zij volgende documenten neer: een paspoort, een identiteitskaart, een familieboekje en een uitreisticket. Op 19 juni 2018 nam de commissaris-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat verzoekende partij reeds over internationale bescherming beschikt in Spanje. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

4.3.2.2. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoekende partij niet over nieuwe elementen te beschikken. Zij haalde aan dat de situatie in Syrië nog steeds onleefbaar is, dat haar hele familie in België leeft en dat zij door Spanje reisde zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij verwees ook nog naar het huwelijk van haar ondertussen meerderjarige dochter en het feit dat zij onlangs bevallen was. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalde die een ander licht konden werpen op de eerder genomen beslissing. Verzoekende partij gaat tegen deze beslissing in beroep en stelt dat de Belgische staat haar belet om terug te keren naar het land waar zij internationale bescherming geniet aangezien de betrokken instanties weigeren om haar (identiteits-)documenten terug te geven. Dit beroep wordt door de Raad verworpen op 19 september 2019 in een arrest met nummer 226 328 aangezien verzoekende partij geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans op het verkrijgen van internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. Voorts was de Raad van oordeel dat zij niet *in concreto* had aangetoond dat de Belgische autoriteiten haar terugkeer naar Spanje zouden hebben verhinderd. Bovendien bleek uit het administratief dossier dat verzoekende partij haar documenten wel degelijk had teruggekregen.

4.3.2.3. In het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming verwijst verzoekende partij opnieuw naar de actuele situatie in Syrië. Zij haalt ook aan niet te willen terugkeren naar Spanje aangezien daar, in tegenstelling tot in België, geen andere zigeuners woonachtig zijn. Zij wenst in contact te kunnen staan met andere zigeuners, wat in Spanje onmogelijk zal zijn. Bovendien heeft zij nooit de intentie gehad om in Spanje internationale bescherming aan te vragen. Zij stelt uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn die het voor haar onmogelijk maken om terug te keren naar Spanje. Op 21 februari 2020 nam de commissaris-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalde en zich louter baseerde op motieven die zij reeds eerder had uiteengezet. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

4.3.2.4. In het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming baseert verzoekende partij zich op dezelfde motieven als in haar eerdere aanvragen, namelijk dat iedereen die zij kent in België verblijft en dat 60 procent van de Syriërs die hier verblijven Domari zijn. Zij wil bij de gemeenschap blijven. Zij koestert op zich geen vrees bij haar terugkeer naar Spanje, maar het is onmogelijk voor haar om daar te leven. Op 24 november 2020 neemt de commissaris-generaal een niet-ontvankelijkheidsbeslissing omdat verzoekende partij zich opnieuw baseert op motieven die zij reeds eerder heeft opgeworpen. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

4.3.2.5. In het kader van haar huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming geeft verzoekende partij aan niet over nieuwe elementen te beschikken. Zij stelt in België een zieke zoon van 25 jaar te hebben die een zware maaginfectie heeft en die zij niet alleen kan laten, anders was zij al naar een ander land vertrokken. Zij legt geen bijkomende documenten neer in het kader van haar huidige verzoek.

4.3.2.6. In de bestreden beslissing wordt haar huidige verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Zij heeft geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en geen nieuwe documenten of bewijsstukken bijgebracht die betrekking hebben op haar verzoek. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar asielmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet en verklaart geen nieuwe elementen te hebben. Wat betreft haar verklaring dat haar zoon lijdt aan een maaginfectie en zij hem hier niet alleen kan laten, wordt aangestipt dat dit een louter persoonlijk motief betreft. De commissaris-generaal herhaalt nogmaals dat in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming hij van oordeel was dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Spanje. Haar levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De commissaris-generaal heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoekende partij heeft aangebracht in het kader van haar huidige volgend beschermingsverzoek, dat hij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de commissaris-generaal op een

gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift wijst op het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat zij aankwam op 28 oktober 2016 in Spanje en er op 6 september 2016 internationale bescherming aanvraag en dit niet mogelijk is, blijkt duidelijk dat dit een materiële fout betreft. Uit het administratief dossier blijkt namelijk ontegensprekelijk dat verzoekende partij op 6 september 2017 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg in Spanje (administratief dossier, map 9, eerste verzoek, landeninformatie, “*info Spanje mbt SBS [K.H.]*”).

Zij wijst er vervolgens op dat zij nog voor de internationale bescherming toegekend werd, doorreisde naar België en aldus nooit over een Spaanse verblijfstitel beschikt kan hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 6 september 2017 de vluchtelingenstatus toegekend werd in Spanje (administratief dossier, map 9, eerste verzoek, landeninformatie, “*info Spanje mbt SBS [K.H.]*”). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust op de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat *in casu* het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Spanje niet langer internationale bescherming geniet. Verzoekende partij levert dit bewijs echter niet.

Er dient namelijk een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (*cf.* de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Het loutere feit dat verzoekende partij op heden niet over een verblijfsvergunning beschikt, volstaat niet om te besluiten dat zij geen internationale bescherming meer geniet. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om dergelijke elementen voor te leggen.

Bovendien kan uit de door beide partijen voorgelegde landeninformatie niet blijken dat er in Spanje sprake is van systematische of fundamentele tekortkomingen of van tekortkomingen die bepaalde groepen van personen treffen. Er blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

Met betrekking tot de afgifte of verlenging van verblijfsvergunningen in Spanje doen zich in de praktijk geen systematische problemen voor (AIDA, “*Country report: Spain. Update 2022*”, 22 mei 2023, p. 149). Verzoekende partij toont niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar Spanje, in afwachting van het verkrijgen van een verblijfsvergunning, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal bevinden die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. Zij voert hiervoor geen concrete elementen aan.

Het feit dat zij hier in België bij haar zus woont, door haar zussen onderhouden wordt, een zoon heeft die ziek is en een dochter die hier in België een gezin heeft, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing namelijk dat verzoekende partij niet aantoont waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar Spanje. Het CGVS is terecht van oordeel dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een eventuele terugkeer naar Spanje. Haar basisrechten als

persoon die internationale bescherming geniet zijn gegarandeerd en haar levensomstandigheden kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Door louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te wijzen op haar situatie hier in België, namelijk dat zij door haar zussen onderhouden wordt, hier een zieke zoon heeft en een dochter die hier een gezin heeft, slaagt verzoekende partij er niet in om de appreciatie van het CGVS om te vormen. Deze elementen hebben namelijk geen betrekking op haar situatie in Spanje en betreffen slechts persoonlijke motieven.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Spanje buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Zij toont namelijk op geen enkele wijze concreet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om in Spanje de middelen die het recht en haar status bieden terdege te gebruiken. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

De verwijzing naar internationale rechtspraak alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Spanje is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

4.3.2.7. Waar verzoekende partij in het verzoekschrift ingaat op haar nood aan internationale bescherming ten aanzien van haar herkomstland Syrië, dient opgemerkt te worden dat zij dit niet dienstig kan aanvoeren aangezien zij reeds internationale bescherming geniet in Spanje en er dus enkel een beoordeling gemaakt wordt met betrekking tot haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Spanje.

4.3.2.8. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS